

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

κατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
'Εδρα μας ή πόλις ή τών Παρθενώνων.

'Ετος χίλια κι' όκτακόσα κι' έννεήκοντα κι' όκτω,
τόν 'Ετέμ-Πασσά γιά δώρο σάς χαρίζω διαλεκτό.

Μηνός Δεκέμβρη δεκαεννιά,
φουρτούνας, χιόνια, και παγωνιά.

'Εξακόσα σαράντα και τρία
κι' έκλογών αρχινή φασαρία.

**Μέ δάκρυ βόινομε μικρό
τοφ Σεμιτέλου τόν νεκρό.**

ξου κι' έμένα, Δάσκαλε, να κλάψω τόν νεκρό σου,
θυμηθώ παληρά ζωή μπροστά 'στό φέρετρό σου.

τούς χαιρετώ, τούς προσκυνώ, τούς κάνω τειμενάδες
και τόσαις πατινάδες.

Χαίρετα, Ναύαρχοι χρυσοί, σκύβω και ξανασκύβω,
τό κάρω σας γιά φυλακτό 'στόν κόρφο μου τό κρύβο.
Τώρα σέ 'λίγο φεύγετε και 'οτήν πατρίδα πάτε,
ώρα καλή σας, Ναύαρχοι, και να μάς άγαπήτε.

Μέ τό μεγάλο τό Σχολείο
'στόν Δάσκαλό μου τόν παληρό
ίνω τά δού μου γόνατα, θλιμμένοι παραστέκω,
ή τής σιμνης σοφίας του σιμνό τραγουδι πλέκω.

Ποτί δέν θά ξεχάσωμε τίτοιο καλό μεγάλο,
κλαίω μαζί με τόν Ποτιέ, τόν Ναύαρχο τόν Γάλλο,
κλαίω και με τόν Μπίττολο, τόν Ρώσο, τόν 'Εγγλίξο,
και βαρκαρόλα παίζω.

Κι' άν 'γέλασα καμμά φορά,
τά ρήματα του Φασουλή
δέν βγαίνουσε φαρμακερά,
δέν κρύβουσε πάθος και χολή.

'Στό περιγάλι κάθουμαι, τούς Στόλους των κυτώ,
και τό μαντύλι βγάζοντας τούς άποχαιρετώ.
Χίλιαι φορές εις τό καλό και σέρτε 'οτήν εύχη μας,
μαζί σας φεύγει, Ναύαρχοι, κι' ό υούς μας κι' ή ψυχή μας.

όσαις θρηνούν περιλυπαις και 'στό 'δικό σου μνήμα,
άν του «Ρωμρο» σ' επίκρανε περιγιάστρα ρίμα
τήν σοφή σου τήν κορφή τήν στεφανώνω τώρα...
μαθητή τόν άκακο σάν άκακος συχώρα.

'Εφροσκωσε ντελή Βοριές λευκότα πανιά,
σκύρω και πέρτω χάμο,
όρεδούρ, άντίεμο,
άθάνατο: θά μείνετε σέ τούτη τή γωιά.

**Πρός Περικίετον έπιστολή
του πατριώτου του Φασουλή.**

και 'οτήν Κρήτη, Περικλή, χωρίς να καταλάβω,
χωρίς να πάρω κάδο.
Μίσα σ' αυτή τή χειμωνιά
σου γράφο μίο' άπ' τά Χανιά.

Γι' αυτό που μάς έκάνετε
κι' όποις μάς έγλυκάνετε,
τίτοια να τόχετε χαρά,
έβίβα, ζήτω σας, ούρρά.

Φίστεαι άκόμη και χαράς,
τουμπούσια και ζισαρίτια,
και τών Ναύαρχων σουαρέ,
που φεύγουν, τά σκελίτια.

Τίτοια φωνάζω, Περικλή, μέσ 'οτήν τρελλή χαρά μου,
κι' έπαρ σέ τή λύρα σου κι' έγώ τόν ταμπούρα μου,
κι' έλα να τραγουδήσωμε
να πιούμε, να πηδήσωμε.

Παραίτα τούς συνδυασμούς
ήμων τών έλευθίρων
και τόσαις πατριωτισμούς
και τό κοινόν συμπίρρον.

του Ναύαρχων φαίνονται μεγάλα τρικαντά
πάω κι' έγώ κοντά,

